

Az a nő ott Böbe. Az ott, az újságos polc mellett, aki azt a magazint lapozgatja. Az, akinek cipóra emlékeztet a kontya, amit kovász helyett strasszos hajtúk tartanak egybe. Minden reggel pontosan érkezik, hatra már dundi tor-

90 Balássy Fanni

ÜGYFÉLSZOLGÁLAT

Vénusz ugyanis ezen a napon lép az ő jegyébe. Ma bármi megtörténhet az asztrológus szerint, és ő épp elég régóta készül erre a napra ahhoz, hogy kicsikarjon valamit a sorstól. Széltől cserzett ajkainak barázdáiban vastagon ül a vörös rúzsmassza, szemhéját csillámporos szemceruza vonala íveli, az összetapadt szempillacsomók indián sátrakká tömörülnek. Böbe ma gyönyörű akar lenni, legalább egyetlen férfi számára. Ma szerelembe akar esni, úgy, hogy többé soha ne kelljen.

Böbe tizenhét éves kora óta dolgozik ebben a közértben mint pénztáros. Az édesanyja egy üzemi balesetben lerokkant, neki kellett átvennie a kenyérkereső szerepet. Tavaly nyáron halt meg az anyukája, elaludt a kádban. Azon a héten Böbe szabadságot vett ki, kirámolta a szekrényeket és összebálázta a ruhákat, hátha jó lesz a máltaiaknak. Édesanyját az utolsó nippig kiirtotta a lakásból. Nem maradt belőle más, csak megsárgult, fűrészfogyrece szélű fotók és egy karikagyűrű.

Böbe sosem ment szabadságra, karácsonykor pedig plusz műszakot vállalt. Nem várták otthon gyerekek, nem kellett szenteste a nagycsalád megvendégelésével törődnie, nem kellett félnie, hogy odakozmál az ikra meg a halsűrítmény finom húspora a fazék aljára és a mézeskalácstészta tojásfehérjelakkján elkenődött cukormáz miatt sem kellett aggódnia. Egyedül ült ilyenkor az üzletben és női magazinokat olvasgatott. A hűtőgépek finom bűgása, a meg-megrezdülő neonfény, a falak érrendszerében cikázó elektronok voltak csupán az életjelek az őt körülvevő rekeszburokban.

Zárás előtt öt perccel egy nyurga, ápolatlan férfi egy doboz sörrel befordul Böbe kasszájához. Arcán drótkefeborosta, kibolyholódott pólóján sokezer mozaikdarabra esett tigrisfej üvölt, nadrágját lehúzza az oldalzseb súlya. Böbét minden reménye elhagyja. Elfáradt az egésznapos várakozástól, azzal nyugtatja magát, hogyha nem itt, talán majd a buszon, vagy a keresztutcán belebotlik valakibe, aki menthetetlenül belé szeret. A férfi a pénztár előtt a futószalagra fekteti a sört, nem köszön, csak kiszámolja az aprópénzt, majd, mint a markológép feje, ujjaival felsepri az érméket, és Böbe keze felé közelít. A középső ujja begye véletlenül érinti Böbe párnás tenyerének egy

zóján feszül a piros kötény, végig mustrálja a pénztárgépeket, felsepri a sorokat és nyitás előtt fellapozza a női magazinok horoszkóp rovatát. Ma különösen virgonc, a

négyzetcentiméterét. Abban a pillanatban, mint egy láthatatlan vezetékhalózatán áramként szalad át a karból a szívbe, a szívből az ágyékba, az ágyékból a nagylábujjba, a nagylábujjból a gyomorba, a gyomorból pedig az agyba a sosem tapasztalt bizsergés. Böbe kontyából egy tincs kibuggyan, a férfi szemében az elektromosság szikrája villan. Néhány tizedmásodpercre fejest ugranak egymás csarnokvizébe, körül ússzák az írisz szigetét, aztán mikor az utolsó korty lélegzetük is elfogy, felbuknak a pupillafelszínre. A férfi elrohan, Böbe a székhöz szegeződik.

A férfi egy hét múlva újra betér a boltba. Tejet, felvágottat, meg három zsemlet rak a kosarába. Frissen borotvált, az arcán alvadt vércsík, kockás ingjének ujjában él, kölnicsíkot húz maga után. Böbe sorába áll, miközben az előtte álló fizet, kiszámolja az aprót. Böbe zavartan a füle mögé simít egy tincset, majd a vonalkódleolvasó látószögébe tereli az árukat. Mondja az árat, a férfi nyújtja az érméket, és egy észrevétlen pillanatra megpihenteti ujjbegyeit Böbe tenyerén. Testükben nincs jele ellenállásnak, gáttalan áramlik az inger, összeérő bőrfelületük helyén elektromos kiséletek, a tüdőlebenyek árnyékában épül a trafó.

A hét minden napján visszatér, minden alkalommal valami apróságért. Hol egy zacskó szotyolát, hol egy kispohár tejfölt, hol egy májkrémkonzervet helyez a szalagra, és minden esetben aprópénzzel fizet. Böbe már gyakorlottan formáz pálmalevelet a virsluijjakból és izgatottan várja a szikrák pattanását az életvonalán.

Aznap éppen zárás előtt érkezik, a kassa előtt lekap egy Melba kockát és a futószalagra helyezi. Más valamit, kérdezi Böbe, de a férfi nem felel, zavartan a csokoládépapírt szuggerálja. Böbe elveszti türelmét, ujjá közé csippenti a bonbont és a kódleolvasó felé közelíti, mire a férfi, mint aki egy mély álomból eszmél, elkiáltja magát. Igyon meg velem valamit, kéri. Bőbében liftezik az adrenalin. A hajszálerék kitégülnak és megtelnek vérrel, pír fut végig a kerek arcon.

Egy évvel később ugyanezen a napon a kerületi hivatal folyosóján ácsorognak, Bőbén királykék kiskosztüm, hófehér blúz, körömcipő. Kezében aranycsattos ridikült szorongat, benne mindenféle hivatalos okmány, nem bír semmit a véletlenre. Idegesen járkal fel-alá a terem előtt, hüvelykujja körmével a karikagyűrűt pörgeti az ujján. A férfi megállítja maga előtt és finoman végig simítja a hátát, úgy próbálja átvenni tőle a feszültséget, de hiába, Böbe testén eluralkodik az elektromosság. Ki kell ugranom a mosdóba, mondja. A lengőajtó nagy erővel csapódik be a háta mögött, elvész a férfi tekintete elől a folyosólabirintusban. Végig járja a szintet, mire megtalálja a mellékhelyiséget. Bezárkózik, elfordítja a kulcsot kétszer, lehajtja az ülökét, ráül és tárcsáz. A gombok minden nyomásra felvisítanak. Füléhez emeli a kagylót, kicsöng. Előre rögzített, kedves hang szól a telefonba. Jó napot

kívánok! Ön a Szerzői ügyfélszolgálat telefonszámát hívta. Feszülten figyel. Panaszbejelentés, egyes gomb. Minden erejét a hüvelykujjába összpontosítva, villámgyorsan lenyomja a gombot. Az Ön hívása fontos számunkra! Kérjük szíves türelmét, hamarosan kapcsoljuk a Szerzőt! A diszpécser nem szól

92 többé a kagylóba, helyét pánsíp veszi át. Böbe keze reszket, ettől a zenétől csak még feszültebb lesz. Már harmadik perce fújja a sípját egy indián, mire a vonal túlsó végéről a jól ismert, öntudatos hang megszólal. Jó napot kívánok, a Szerzővel beszél. Miben segíthetek? Böbe hiába rendezgette napokon át gondolatait, hirtelen minden kihullik az aktákból, a sorbarendezett mondatok összekuszálódnak. Néhány pillanatig zavartan hallgatnak, mire Böbe gondolkodás nélkül kinyögi. Tudni akarom. Mit, kérdezi higgadtan a Szerző. Tudni akarom, mikor lesz ennek vége. A Szerző nem érti, miről van szó, pontosabb megfogalmazást kér. Böbe mély lélegzetet vesz, érzi, ahogyan szétfeszíti a táguló tüdő a bordaketrecet. Most boldog vagyok, ezt biztosan tudom, mondja. Azt is tudom, hogy egy éve ilyenkor nem voltam az. Egy éve tart ez a boldogság, de tudom, el fogja tőlem venni. Csak azt nem tudom, mikor. A Szerző kikéri magának a rágalmakat, azt állítja, ő minden szereplőjének a legjobbat akarja. Nem igaz. A Böbéből kiszakadt kiáltást a hófehér mennyezet és a csempepadló adogatja egymásnak. Nem igaz. Ismerem az eszközeit. Hangja olyan zilált, mint a halántékára szökött babahajak. A története sosem érnek boldog véget. Mindig kell valami, ami keserű gyomorízt hagy maga után. A Szerző tetteti az értetlent, pedig pontosan tudja, mit kérnek rajta számon. Tudja, mert régóta tervezi. Mondja el, kiabál Böbe kétségbeesetten. Ez az én életem, jogom van tudni. Nem, hasít ellentmondást nem tűrően a Szerző hangja. *Ez az én életem.*

A vonal megszakad. Az ütemes sípszó a sterilfehér csempefalakról visszapattanva felerősödik, majd váratlanul szertefoszlik a levegőben.